

Ову реченицу је синоћ (10. октобра) Слободан Хомен изговорио у Дневнику РТС. Да нисам својим ушима чуо, не бих веровао! Рећи тако нешто може само неко ко се јако уплашио онога што се догађа. У таквим приликама, уче нас биолози, долази до лучења адреналина – хормона *страха*. Али, када опасност прође, тај хормон је још у нашој крви, па се јавља еуфорија. Онда смо не само пресрећни што смо се „извукли“, већ се осећамо добро, свемоћно. И тако се Хомен, некадашњи „Отпорац“ који је и сам кршио законе, у Другом дневнику РТС усправио, надуо и постао Дракон лично – Законодавац који прети да ће да сече руку за украдену јабуку и копа око за поглед на девојачко колено.

Иначе нас је ових дана Томо Зорић већ наплашио затворским казнама од 8 година ако се само усудимо да макар урокљиво шкиљнемо на неког од учесника „Параде поноса“. И из Уставног суда су нас, некако баш ових дана, подсетили да код њих стоје тужбе које траже забрану „милитантних“ навијачких група и „клерофашистичких“ НВО. И да ће, баш некако после 10. октобра, те тужбе доћи на ред да буду пресуђене. Е па сада је, изгледа, дошао тај „ред“. Пошто је Хомен синоћ најавио *језиву* реакцију „државе“, не преостаје нам ништа друго до да сачекамо да Бранкица Б92 Станковић употпуни свој *језиви*

списак навијача и клерофашиста, Томо Зорић, према том списку, поднесе своје *језиве*

оптужнице, а Хоменово „реформисано“ правосуђе, према тим оптужницама изрекне своје

језиве

пресуде.

Којом се само брзином ова власт морално, па и политички, урушава! Требало им је 18 месеци да преузму све медије (од НИН-а до Курира) и да их очисте чак и од најдобронамернијих критичара. Пошто су, упоредо, испразнили од моћи и националног све институције (од Народне библиотеке до Скупштине), требало им је још 6 месеци да изврше ревизију и последњих црта националне спољне политике. То је симболички завршено Тадићевим потписивањем капитулације, у Бриселу, на састанку са леди Ештон. Коначно, после тога, требало им је још само месец дана да се симболички преобразе у окупациону силу.

Знали су да се српско друштво (с правом, или не) ужасава „параде поноса“ и да само неко ко овом народу не жели добро (дакле, Брисел и Вашингтон) може да му систематски намеће такву ствар. „Мора да се зна ко је газда у овој кући!“, кликтали су

Басара и остали другосрбијански идеолози. Тај „газда“, наравно, не треба да буде из Србије. Јуче смо видели његове пендреке, сузавац и борна кола. У среду ћемо видети њену фризуру, ајкуласто доброхотне очи и курјасте осмех „подршке Србији на путу у евроатлантску будућност“.

Ова власт је, до Тадићеве капитулације пред Ештонком, веровала да ипак управља државом. Том капитулацијом, међутим, Србија је од државе постала вазална територија. Али, Тадић и другови ипак су могли да се теше помишљу да они том територијом управљају као њени легитимни владари. Јуче је, међутим, кроз веселкасту „журку“ десетак блазираних кругодвојкаша и њихових „европских пријатеља“, док је напољу, због њих, једно другом разбијало главе на хиљаде полицајаца из унутрашњости и младића из предграђа, нестао и последњи остатак те легитимности. Тадић и друштво постали су насилници, који насупрот вољи народа управљају овом земљом. Они су јуче сасвим престали да буду одговорни нама и почели сасвим да одговарају неком другом. А то је можда и био други циљ целе представе.

Први је, наравно, био тај да се Србија симболички потчини. Да, после лаганог свикавања на отргнуће Косова, Србија мора да уради оно што јој је најодвратније. И уопште није важно да ли је та одвратност рационална или не. Важно је да „доминатор“ од свог „роба“ тражи потпуну послушност, потпуно покораване. Роб мора, као знак апсолутне понизности, свом доминатору да уради управо *оно најодвратније*. Зато је Србији – у којој закон јасно каже да се неће дозволити јавна манифестација која вређа јавни морал или прети да изазове инциденте – и дат задатак да мора да уприличи „параду поноса“. Тај задатак јој је дат

баш

зато

што јој је морално одвратан,

баш зато

што треба да изазове нереде и

баш зато

што треба да падне крв.

Али, Тадићев је проблем што читаву ту игру није схватио. Наш је брзина његовог суноврата. Зато треба озбиљно схватити Хоменову претњу да ће „реакција државе бити језива“. Ако они стварно почну петнаестогодишњаке да осуђују на осам година робије, да, по Бранкицином списку, забрањују „клерофашистичке“ НВО и да нам децу, већ од вртића, утерују у „толеранцију према сексуалним и осталим мањинама“, онда ће Србија постати тешко место за живот. Ни до сад овде није баш било лако живети. Али смо макар били слободни да можемо да кажемо шта нам се допада, а шта не. Сада изгледа да улазимо у фазу када ни то више неће бити тако лако.

„Реакција државе ће бити језива!"

Пише: Слободан Антонић

понедељак, 11 октобар 2010 12:19

Једино би Хомен и дружина требало да знају да држава, којом сада толико прете, ипак нису само они. И да та упозоравајућа реченица - „Реакција државе ће бити језива!" – има и другу страну. Ону у којој Србија, једнога дана, поново постаје држава, а њена власт поново заступник демократије и националних интереса.